

и захващалъ да говори; красноръчието на този ораторъ не поражавало слушателитъ; въ подобни случаи, темата на ръчта му била постоянно една и съща; но именно това еднообразие съставлявало силата по този чловѣкъ, и постъпенно, съ неизгладими черти връзвало образътъ му и всичкия строй на идеитъ му въ умътъ на онези слушатели, които се събирали на галлерейтъ. Робеспьеръ постоянно говорилъ за страданията на народътъ, изъ тѣзи страдания постоянно извличалъ всичкитъ безпорядъци, и постоянно, съ всичкитъ си сили се съпротивлявалъ за употребяването на строги мърки. Рѣдко му се удавало, щото мнѣнието му да удържи побѣда въ събранието, но народътъ твърдо помнилъ името, наружността и идвитъ на неоморимия си защитникъ. Въ събранието, Робеспьеръ се оставалъ ораторъ, но въ Парижъ, и въ Франция, той вече билъ силенъ чловѣкъ. По характерътъ на ръчитъ си, Робеспьеръ се приближавалъ къмъ исканията на обстоятелствата и къмъ понятията на приятелитъ си — депутати, на които той се старалъ да дѣйствува; въ разсѣжденията му не се срѣщали нито республикански, нито коммунистически идеи; единственъ основенъ мотивъ, изъ когото излизали всичкитъ му вариаций било уважение къмъ народътъ, съчувствие къмъ страданията му, стремление да се въздигне благосъстоянието му съ кротки и хуманни распорѣждания. Такива тенденций никого не можали да озадачтъ въ националното събрание, а между това, когато другитъ депутати говорили за своеволието на селянитъ, за тѣхнитъ